

Prometheus-udfordringen under udfoldelse:

BRIKS, en ny æra for menneskeheden

Af Helga-Zepp LaRouche

*»Once to every man and nation,
comes a moment to decide«*

*Helga Zepp-LaRouche holdt hoved-
talen ved Schiller Instituttets konference
på Manhattan, den 6. juni, 2015, under
titlen: »D-dag: Menneskeheden må træf-
fe en beslutning: USA må vende tilbage
til sine grundlæggende principper og gå
med i BRIKS-alliancen nu.«*

Video af hele konferencen kan ses på:
https://www.youtube.com/watch?t=10357&v=ffOSYs_xmxY

*Helga Zepp-LaRouche på »D-dag«-konference på Man-
hattan, den 6. juni, 2015*

Helga Zepp-LaRouche: Kære Venner, Det glæder mig at tale med jer i dag, på denne særlige dag, som er D-dag, og det bør fylde os alle med håbet om, at faren for en ny fascisme, der er ved at vokse frem i verden, kan besejres – men forhåbentlig med færre tab.

Jeg siger dette, fordi vi netop nu befinder os på randen af Tredje Verdenskrig, og det gør vi af nøjagtigt de samme grunde, der forårsagede Første Verdenskrig og Anden Verdenskrig: en imperiemagts interesser imod nationers velfærd og almene vel. For i modsætning til myten, så forekommer verdenskrige ikke på grund af konflikter mellem nationer, men pga. imperieplaner til gavn for et lille oligarki, og det er præcist, hvad der foregår netop nu. Jeg tror, at alle, der blot følger med i de offentlige nyheder, i Tv eller i medierne generelt, har masser af bevis på, at vi har kurs mod en strategisk konfrontation mellem

USA og NATO, på den ene side, og Rusland og Kina på den anden. Og dette er ikke noget, der er planlagt for en fjern fremtid. Det er på bordet lige nu. Det er planlagt til denne sommer.

I sidste uge var der i de australske medier en e-mail, offentliggjort af militæranalytikeren John Shindler, der sagde, at han netop havde modtaget en e-mail fra en officiel NATO-person, der ikke var amerikaner, og som sagde: »Krigen er på programmet for denne sommer – lad os håbe, den ikke bliver atomar.«

Hvis man ser på de forskellige brændpunkter, hvor denne krig kunne bryde ud, ja, så har man optrapningen af Ukraine-krisen. Der var en optrapning af massive kampe sidste onsdag. Præsident Poroshenko hævder, at Ukraine allerede er i krig med Rusland, og han hævder, at der er en fuld invasion af russiske styrker i Østukraine. Dette benægtes fuldstændigt fra russisk side. Den russiske

udenrigsminister Lavrov har netop sagt: »Nej. Rusland har givet allerhøjeste prioritet til at sikre, at Minsk-II-Processen vil lykkes.«

Det ukrainske parlament har netop vedtaget lovtilføjelser, der gør det muligt at tillade andre staters væbnede styrker at kæmpe på Ukraines territorium. Så alt imens det ikke er udelukket, at nogle individuelle russere befinder sig på den Østukrainske side, så er den officielle russiske hær det ikke, men derimod er der specialtropper, for det meste fra hære af lejesoldater og private institutioner fra forskellige lande. Denne lov blev for øvrigt fremstillet i det ukrainske parlament af premierminister Yats; som I nok husker, så er Yatsenjuk Victoria Nulands darling, og hun fik ham til magten ved tvang i et kup den 21. februar, 2014.

Den amerikanske forsvarsminister Ash Carter holdt i går møde i Stuttgart i den amerikansk-europæiske kommando, med amerikanske topforsvarsfolk og diplomater for at udlægge en »modstrategi« til de russiske militæroperationer i Ukraine, og for at »berolige allierede«. Det er det ord, der altid bruges til at dække over en eskalering, og bag lukkede døre drøftede to dusin generaler, ambassadører og andre, hvorvidt man skulle udvide militærøvelserne, eller styrke assistancen til de baltiske lande eller andre lande, og hvem ved, hvad de i øvrigt drøftede. Det var et slags hastemøde.

Ash Carter sagde også, at han er meget åben over for idéen om at forsyne Ukraine med såkaldte dødbringende våben. Dette går de fleste europæiske lande fuldstændigt imod, især Tyskland, Frankrig og andre, fordi Hollande, Merkel og andre er af den opfattelse, at hvis man forsyner Ukraine, et land, der er komplet bankerot – økonomien er totalt kollapsede, og befolkningen lider under en humanitær katastrofe – så vil det blot føre til mere myrderi, og faren for en eskalering. Det er grunden til, at Merkel rejste til Moskva; det er grunden til, at man har den såkaldte Minsk-gruppe, der forsøger at løse dette problem ved fredelige midler.

Mange militærøvelser

Hvorfor siger jeg nu, at faren er så umiddelbart akut? Hvis man ser på NATO's officielle webside, så har de der et 8 sideres dokument, som gennemgår de forskellige øvelser, der finder sted mellem april og november, og der er øvelser med store styrker, men mest i udkanten af Rusland, langs med den russiske grænse. Mange af disse øvelser relaterer til »den fælles taskforce i meget højt alarmberedskab«, eller »Spearhead Force«, som NATO aftalte at oprette under NATO-topmødet for nylig i Wales, sidste september. De drøftede også, at disse øvelser vil involvere udvidelsen af NATO's responsstyrke, og nogle af navnene på disse øvelser er: Arctic Challenge, der involverer 8 lande og sluttede i fredags; Steadfast Cobalt, der hovedsageligt foregår i Polen – den vil finde sted frem til den 15. juni; og en anden øvelse i Holland; og en række såkaldte Allied Shield-øvelser i de baltiske lande, fra den 5. til den 20. juni; South Strike, fra den 8. til 19. juni i Polen og de baltiske lande; Noble Jump, 10.

Dusinvis af skibe og fly fra 17 lande deltager i disse NATO-flådeøvelser i det Baltiske Hav, der begyndte 5. juni og løber frem til 20. juni.

til 21. juni i Polen og andre steder; Sea Breeze, fra 22. juni til 3. juli, i Sortehavet; Trident Juncture, fra 1. oktober til 6. november, i Italien, Portugal og Spanien.

På samme tid er der russiske øvelser, non-stop, der matcher NATO-øvelserne, inkl. en øvelse med den Strategiske Raketstyrke i sidste uge. I sidste uge var der SNAP-øvelserne i det Centrale Militærdistrikt, og det budskab, der kommer fra alt dette er tydeligt: at Rusland absolut ikke vil trække sig.

For en uge siden indtraf der en hændelse, hvor *USS Ross*, som er et krigsskib udstyret med AEGIS ballistisk missilforsvar, en del af det ballistiske missilforsvarssystem, som USA er i færd med at opbygge i Østeuropa og Middelhavet; og dette skib, *USS Ross*, afsejlede fra den rumænske havn Constanta med kurs mod russisk farvand. På dette tidspunkt sendte den russiske flåde SU-24-jetfly af sted og tvang *USS Ross* til at vende om, og sejle tilbage.

Denne hændelse er, eller var, hårrejsende, fordi der i den seneste tid har været en hel flok af militære topekspertter fra USA og Europa, der advarede om, at der, i modsætning til under den Kolde Krig og Cuba-krisen, i dag ikke findes nogen rød telefon mellem præsidenterne for USA og Rusland, og at den normale norm for kommunikation, den såkaldte røde telefon, mere eller mindre var brudt fuldstændigt sammen. Derfor kunne faren for selv en affyring ved et uheld, blot en fejllæsning af skærmene, eller en anden menneskelig fejl, føre til lanceringen af en atomkrig, som på nuværende tidspunkt efter al sandsynlighed ville betyde civilisationens udslettelse.

Det rædselsvækkende ved det er, at, under Cuba-krisen, da præsident Kennedy besatte embedet, så var folk klar over, at atomkrig betyder civilisationens udslettelse, og i sammenligning med dengang, så befinder vi os nu, af grunde, som jeg vil forklare, i en langt, langt, langt farligere situation, end vi gjorde dengang – og der er ingen offentlig debat! Der er ingen masseprotester! Der er ingen fredsbevægelse i gaderne.

Under krisen om mellemdistanceraketterne i begyndelsen af 1980'erne, da SS-20 [russiske] og Pershing-2-

raketterne [amerikanske] var rettet mod hinanden, og permanent var indstillet til »launch on warning«, affyring efter varsel, fordi afstanden var så kort, da var der hundrede tusinder af mennesker i gaderne i Europa, og folk var klar over, hvor stor faren var. Nu går alle folk i søvne, eller ser Tv, eller rejser på ferie, eller udfører en anden aktivitet.

USA's førsteangrebspolitik

Da væksten af NATO-USA-missilforsvarssystemet i Europa begyndte, stod det enhver militæksperter klart, at dette betyder, at USA satser på en førsteangrebspolitik. Og senere har også Rusland fordømt, i vendinger, der ikke kan misforstås, at de også anser Prompt Global Strike-doktrinen for at være en førsteangreb doktrin.

Det Russiske Forsvarsministerium var også bekymret over en øvelse i Atlanten, hvor 8 lande deltog, ved navn RC Demonstration 2015, og som simulerer afbrydelsen af russiske, ballistiske missiler. Blot for at nævne det, under Juleperioden havde præsident Putin allerede annonceret opgraderingen af den russiske militærdoktrin ved at sige, at de anser disse førsteangreb doktriner – det ballistiske missilsystem i Europa og Prompt Global Strike-doktrinen – for at være en alvorlig sikkerhedstrussel mod Ruslands eksistens, og at de derfor forbeholder sig ret til endda at anvende atomvåben for at forhindre en sådan strategi i at lykkes.

Dette viser, hvor tæt på en katastrofe, vi er.

Militærlederne i Europa, som vi er i kontakt med, har forsikret os – og jeg vil ikke nævne navne, men dette er folk, der virkelig er top, topekspert – de sagde, at alle disse øvelser, og alle disse permanente flytninger af amerikanske tropper til de baltiske lande, hvor de sender tankbataljoner, og andet tungt udstyr, ind, det er alt sammen konfetti. Det er uden betydning.

For, disse tropper kunne umuligt vinde en krig med Rusland på konventionel vis, og alt dette er blot en PR-kampagne for at berolige rysteribs i de baltiske lande, der for det meste alligevel har ledere, der blev valgt i eksil og anbragt i disse positioner.

Men under den atomare tærskel ville intet virke. Så det, vi tænker på, er faktisk ikke en eller anden konventionel, lille krig i Europa; men vi taler tydeligvis om en atomkrig.

Nøjagtigt den samme optrapning af konfrontation finder netop nu sted imod Kina. (Figur 1). Ved slutningen af maj fløj P8A Poseidon Overvågningsfly fra det Amerikanske Flyvevåben over Yongshu-revet, som er en del af Spratly-øerne, og med sig om bord havde de et hold fra CNN. Dette CNN-hold filmede revet og folkene på denne lille klippe, og der blev dernæst lanceret en enorm PR-kampagne om, at dette var bevis for »Kinas aggressive adfærd«, og selvfølgelig er Kina på nogle af disse klipper, hvor de fylder op med sand og faktisk gør dem

Figur 1

til små øer, men det er ikke kun Kina. Det har alle lande i området gjort. Fillippinerne, Vietnam og andre.

Igen her sagde Ash Carter, at dette skulle man ikke tage fejl af. Kina protesterede og sagde, at dette krænkede 12-mile radiussen omkring disse rev. Dernæst sagde Ash Carter: »Tag ikke fejl af dette. USA vil flyve, sejle og operere hvor som helst, international lov tillader det, som vi gør i hele verden.«

På dette tidspunkt afviste avisen *China Daily* kapitulation over for amerikansk bølletaktik og sagde, at dette blot var USA, der gennemtvang Asia-Pivot-strategien (Omdrejningspunkt Asien), for at kontra-balancere fremvæksten af regionale magter, Kina og Indien. Det var første gang, de nævnte Indien som en del af grunden til, at USA gennemfører Asia Pivot-politikken.

Dernæst sagde også *Global Times*, den officielle kinesiske avis, at eksperter advarer om en potentiel militærkonflikt over forhøjet amerikansk overvågning af disse øer, og en repræsentant for Folkets Befrielseshærs Akademi for Militærvidenskab, Peng Wanghang, sagde: »Kina vil sandsynligvis komme med et modangreb, hvis USA kommer inden for 12 mil fra øerne. USA provokerer Kina med fuldt overlæg.«

Og hvad var så *Wall Streets Journals* kommentar? »Krig mod Kina nu«. De siger: »Jo længere, USA ikke bestrider Beijings krav i det Sydkinesiske Hav, desto mere aggressiv vil Kina blive, og vil måske være villig til at kæmpe for dem. Tiden er inde til at modstå Kinas maritim præntioner.«

Konflikt i det Sydkinesiske Hav

Deng Xiaoping sagde allerede i '80'erne, da der opstod småuro omkring disse øer, lad os ikke kæmpe over klipper i det Sydkinesiske Hav. Lad os fryse hele konflikten. Lad os i fællesskab udvikle disse steder til gavn for dem alle, og overlade det til fremtidige generationer at regne ud, hvem der har hvilken territorial rettighed, men lad os ikke komme op at slås lige nu.

Dette råd blev tydeligvis ikke fulgt, for især, da Kinas opkomst blev et spørgsmål – og husk, at [formand for generalstabscheferne] general Dempsey gentagne gange advarede om ikke at falde i Thukydidens-fælden over Kina, for de neo-konservative omkring tidspunktet for Sovjetunionens fald havde udviklet denne idé, at de aldrig ville tillade *noget* land at stige op over USA's magt og økonomiske styrke, og heller ikke en gruppe af lande.

Kina *er* på vej frem. Kina er 1,4 mia. mennesker. Indien er sandsynligvis 1,3 mia. mennesker, og de har vækstrater. Kina plejede at have en vækstrate på op til 12 %; det har nu bevidst reduceret dette til omkring 7 %. Inden har en vækstrate på 8 %. Så disse lande er i fremvækst, og de repræsenterer mange flere mennesker end USA. Hvorfor skulle de ikke udvikle sig? Men general Dempsey havde advaret om ikke at falde i Thukydidens-fælden, med reference til Athen i det gamle Grækenland, imod Sparta, for da Sparta begyndte at udvikle sig, bekymrede det athenenserne, at de ville miste magt, så derfor startede de Den peloponnesiske Krig, og gik videre, end deres imperium tillod, og det var sådan, det klassiske Grækenland gik ned. Dempsey sagde altså, at USA ikke skulle begå denne fejltagelse.

De hører tydeligvis ikke efter. I øjeblikket er der alle mulige tænketanke – CSIS og andre – der inviterer folk fra det sydkinesiske område og får dem til at spille krigsspil over disse øer.

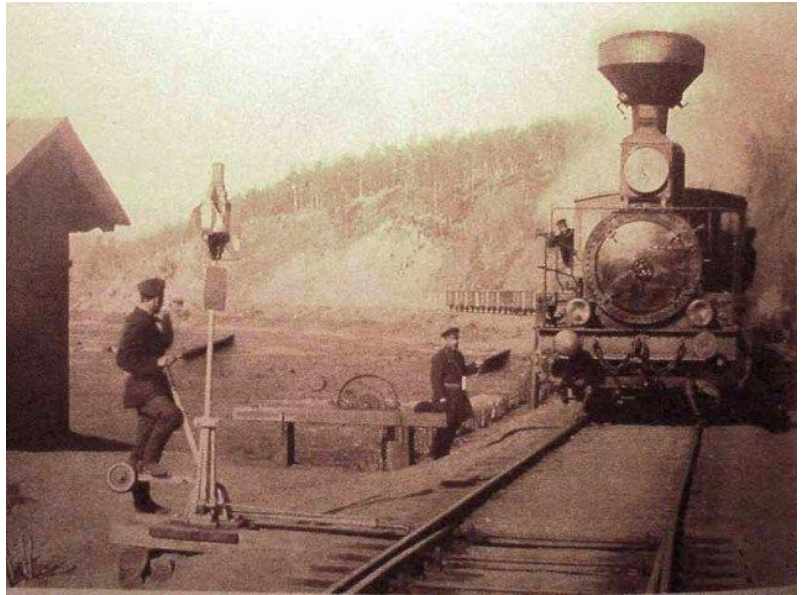
Allerede i 2012 sendte Manila sit største flådeskib, en aftjent, amerikansk patruljekutter fra 1960'erne, ud for at arrestere kinesiske fiskere på Scarborough Shoal, her ser man det grafisk, et rev i det nordøstlige Sydkinesiske Hav. Men det viste sig, at indsejlingen var for smal og vandet for grundt til et krigsskib, så i stedet måtte de sende et lille kysthold, der sejlede ind i lagunen og foretog arrestationen.

Men det gav det kinesiske politi tilstrækkeligt med tid til at sende et skib og intervenere. Manila tabte ansigt, fordi de så militaristiske ud med at sende et krigsskib mod fiskere og med at militarisere uoverensstemmelsen.

På dette tidspunkt gav Kina igen gennem økonomisk pres, og i et helt år havde Fillippinerne ingen ambassadør til Kina, og de måtte slutteligt vælge en ny, mere fredssommelig ambassadør til at indtage posten.

På lignende måde vandt Kina i 2012 over Vietnam over omstridte havområder og Paracel Woody-øerne. Nu siger Kinas Udenrigsministerium, fr. Hua Chunying, som svar, at de kinesiske landindvindinger omkring Meiji-revet, som Fillippinerne også gør krav på, kun har til formål at forbedre funktionerne for leveomstændighederne for det personel, der er stationeret der, være med til at udvikle maritim forskning og forebyggelse af redningsulykker, maritim videnskab og forskning, meteorologisk observation, navigation, sikkerhed, betjening af fiskeproduktion og alle former for civile behov, ud over behovet for militærforsvar.

Det er tydeligt, at opbygningen af disse rev og sandbanker til kunstige øer forøger både den civile og militæ-

Den Transsibiriske Jernbane i det 19. århundrede.

re anvendelse. Men, som den tidligere australske premierminister Hawke netop har sagt, så er dette ikke en trussel mod nogen. Vore skibe forsinkes ikke, og de kan sejle gennem disse områder uden problemer.

Hvorfor skulle disse klipper og en smule sand oven på dem være et sådant spørgsmål, at folk begynder at tale om mulig krig mellem USA og Kina?

Imperiepolitik

Da jeg ankom til Beijing sidste februar, i 2014, så var det et par dage før det nazistiske kup i Kiev fandt sted. Jeg talte med kinesiske regeringsfolk, og jeg advarede dem om, at dette kunne føre til en potentiel stor krig. De havde ingen anelse om det. De var ikke interesseret i Ukraine. De sagde, åh, Ukraine er meget langt væk, og vi er meget mere bekymrede over vores konflikt med Japan og det Sydkinesiske Hav. Denne holdning har selvfølgelig ændret sig efter den totale oprapning over Ukraine, men i Europa har folk en lignende holdning. De siger, jamen, hvorfor diskutere disse klipper i det Sydkinesiske Hav? Hvorfor skulle vi bekymre os om det?

Begge disse konflikter er resultat af geopolitik, af imperiepolitik, der allerede har ført til to verdenskrige, så vi bør slet ikke afvise sådanne ting. Vi må gå tilbage til det, der var geopolitik før Første Verdenskrig, de vanvittige antagelser, som folk som Mackinder og Milner på det tidspunkt, mod slutningen af det 19. århundrede, udviklede, og som var idéen om, at den, der kontrollerer det eurasiske fastland, skaber en ufordelagtig situation for de atlantiske randstater med hensyn til at kontrollere verden.

På dette tidspunkt havde man udviklingen af den Transsibiriske Jernbane i Europa og Eurasien. Man havde Bismarck, der antog det Amerikanske, Økonomisk System, som var en idé, der kom fra Henry C. Carey, Lincolns rådgiver, og disse idéer blev overført til Bismarck især gennem chefen for den tyske industrisammenslutning, Wilhelm von Kardoff. Det var idéen om, at det, der skabte rigdom i samfundet, ikke er frihandel; det er ikke evnen til at købe billigt og sælge dyrt; men det er udeluk-

kende kun udviklingen af arbejdskraftens skabende evner og industriens produktive evner.

Dette, at Bismarck antog det Amerikanske, Økonomiske System, som det var blevet udviklet af Lincoln på den tid, ændrede på meget kort tid, på nogle få år, Tyskland fra at være et feudalt land til at blive en af verdens industrimagter, og sammen med det til også at have et af de bedste sociale systemer i verden. Men dette var i allerhøjeste grad en torn i øjet på Det britiske Imperium på det tidspunkt, og for deres kontrol over handelen til vands, for hvis da, som i '90'erne i det 19. århundrede, den Transsibiriske Jernbane medførte en fordel for handel til lands, via jernbane, ville deres kontrol til vands blive truet.

Så udførte briterne en hel masse intriger for at køre dette af sporet. En af disse var, at de brugte deres indflydelse i Tyskland til at frembringe Bismarcks afsættelse [i 1890], som i virkeligheden var begyndelsen til Første Verdenskrig. De manipulerede landskabet for at få Entente Cordiale, Triple Entente, Japans angreb på Rusland i 1905, de to Balkankrige i 1912, og da så skuddene i Sarajevo lød, var det blot udløseren, men ikke årsagen til denne krig.

AUSTRALIAN WAR MEMORIAL

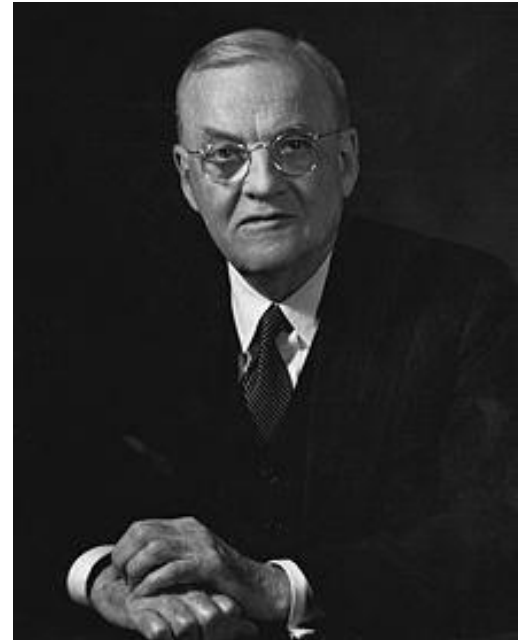
ART16770

Versailles-konferencen, med den misvisende betegnelse »Fredskonference«, 28. juni, 1919.

Første Verdenskrig sluttede med Versailles-traktaten, og denne traktat havde allerede i sig sæden til Anden Verdenskrig, og også til Tredje Verdenskrig, hvis vi ikke standser det. Ved slutningen af Første Verdenskrig blev de tyske territorier på Shandong-halvøen overført til Japan ved Fredskonferencen i Paris i 1919. Shandong, inklusive Jiaozhou og Stillehavsoerne nord for ækvator, skulle gå til Japan. Dette inkluderede Marshall Woods, Micronesien, Mariana-øerne og Carolinerne, men Japan var meget utilfreds med, at kun halvdelen af Tysklands rettigheder blev givet til Japan, og de udvandrede af konferencen.

Grunden til, at Japan blev behandlet så pænt, for de fik trods alt halvdelen, er den, at de i 1917 havde en hemmelig aftale med Storbritannien og Frankrig og Italien, der garanterede disse territorier til Japan, og Japan gik

til gengæld ind på, at de ville støtte briternes anerkendelse af Stillehavsoerne syd for ækvator. Så paragraf 156 i Versailles-traktaten overførte disse tyske kolonier og koncessioner i Jiaozhou, Kina, til Japan.

John Foster Dulles, USA's udenrigsminister fra 1953 to 1959.

Dette førte selvfølgelig til en protest fra Liu Tseng-Tsiang, lederen af den kinesiske delegation, der afviste denne aftale, og som en konsekvens heraf underskrev Kina, som det eneste land på konferencen, ikke traktaten. Kina havde en enorm følelse af uretfærdighed og oprør, der førte til de demonstrationer, der blev kendt som 4. maj-Bevægelsen, der gik ud på, at tusinder af studenter demonstrerede i Beijing, og til strejker og boykot af japanske varer – og også arbejdere og handelsfolk deltog, og alle samfundslag anså Versailles-traktaten for at være et komplet bedrageri.

Fredskonferencen i San Francisco

Tredive år senere, efter Anden Verdenskrig, var der San Francisco-fredskonferencen, hvor Kina, takket være John Foster Dulles, ikke engang havde sæde. De blev ikke engang inviteret til at deltage til trods for den kendsgerning, at de havde kæmpet mod japanerne længere end nogen anden, og de havde den højeste tabstrate i Asien.

Så de vestlige magter etablerede den nuværende øst-asiatiske orden i Kinas fravær. John Foster Dulles, der udtænkte traktaten, efterlod med overlæg visse asiatiske grænseterritorier uden ejermænd. Der er en bog med titlen *The Cold War Frontiers in the Asia-Pacific*, skrevet af Kimie Hara, og som grundlæggende set sagde, at San Francisco-fredstraktaten skabte årsagerne til næsten alle territoriale uoverensstemmelser i Asien. Det er en meget lang liste af uoverensstemmelser: Øgruppen Kurillerne, det Nordlige Territorium, delingen af Nord- og Sydkorea, Dokto-Takashima-øerne, Senkaku-Diaoyu-øerne, adskillelsen af Taiwan fra Hovedlandet, Paracel-Yisha-øerne og Spratly Namsha-øerne.

Det er derfor, man kan køre dette i spil hver gang, man ønsker en krig. Det er åbenlyst, at man ikke finder dynamikken, hvis man kun ser på medierne i dag. Som jeg vil vise jer om et øjeblik, så har Ukraine-krisen, og konflikten med Rusland, nøjagtigt den samme oprindelse.

Versailles-traktaten var ikke en fredstraktat. Den var et gælds fængsel i finansoligarkiets interesse. Ingen seriøs historiker ville mere hævde, at Tyskland var det eneste krigsparti i Første Verdenskrig, men som jeg sagde, så havde dette en 30 år gammel forhistorie, hvor hovedmanipulatorerne i virkeligheden var briterne, af den grund, at de hadede den tyske, industrielle revolution, som Bismarck introducerede, og de hadede tanken om eurasiske udvikling.

Ikke desto mindre dømte Versailles-magterne, at Tyskland skulle betale både sin egen krigsgæld, der var betydelig, samt skadeserstatninger. Og det udgjorde så meget mere, end den tyske industri havde nogen mulighed for at producere, at det førte til hyperinflationen i 1923, krakket i 1929, den Store Depression i 1930'erne, og det skabte alt sammen nationalsocialisterne, og på denne måde skabtes forberedelserne til Anden Verdenskrig. Den samme metode lå for øvrigt bag Sykes-Picot aftalen i 1916, som opdelte Mellemøsten på en sådan måde, at man kan manipulere enhver etnisk situation, når som helst man ønsker det. Det var også grundlaget for Trianon-traktaten fra 1919, der skabte den samme slags krudttønde for Balkan, og i hver af disse situationer var potentielle, fremtidige konflikter allerede indbygget.

Tidligere tyske kansler, Helmut Schmidt

Den samme form for gælds fængsel, som var, hvad Versailles-traktaten betød for Tyskland efter Første Verdenskrig, og som i virkeligheden var sæde for den kommende katastrofe, dette samme gælds fængsel er, med Maastricht-traktaten, og af de samme årsager, blevet påtvunget hele Europa og førte til Ukraine-krisen. For Helmut Schmidt, den tidligere tyske kansler, med hvem man kan være uenig på nogle punkter, men han var en af de tre, tyske personer, – Helmut Schmidt, Gerhard Schröder og Frank-Walter Steinmeier – der i sidste uge offentligt talte stærkt imod konfrontationen med Rusland, og som stærkt kritiserede Merkel for ikke at invitere Putin til G7-topmødet, der finder sted i denne weekend. For ingen af de store konflikter, argumenterer de, kan løses uden Rusland, ikke terrorisme, ikke ISIS, ikke Ukraine-

spørgsmålet og ikke finanskrisen, så hvorfor ikke invitere Putin til at deltage?

Helmut Schmidt har også sagt, at oprindelsen til Ukraine-krisen var vedtagelsen af Maastricht-traktaten i 1992. Hvorfor? Fordi det var på det tidspunkt, at ikke alene blev hele Europa påtvunget et gældsregime, der f.eks. forbød skabelse af kredit til produktive formål, men det var især, og dette er Schmidts argument, begyndelsen til EU's udvidelse mod øst, der altid foregik parallelt med NATO's udvidelse mod øst.

Den græske gælds-krudttønde

Trojkaens politik mod Grækenland – Trojkaen er IMF, Den europæiske Centralbank og EU-kommissionen – påtvang som I ved Grækenland flere »redningspakker«, der nu har ført til en total gæld på 360 mia. euro. 97 % af disse penge forblev aldrig i Grækenland, men gik omgående tilbage til at betale de europæiske banker, og kun 3 % af disse penge forblev i Grækenland, så den græske regering har, på legitim og forståelig vis, argumenteret med, at de ikke kan og ikke vil betale denne gæld, for ser man på, hvor lille Grækenland er, så skulle de have en vækstrate på 200 % af BNP for at kunne betale deres gæld. De har derfor krævet en konference til annullering af gælden.

Fem måneders forhandlinger mellem den nye græske regering, bestående af Syriza og Uafhængige Grækere, og Trojkaen har ført til et totalt dødvande, og Grækenland skulle have betalt 300 mio. euro i fredags. Og de var på telefonen med Merkel og Hollande og blev præsenteret for den sluttelige liste over skattestigninger til 3,5 mia. euro, og endnu flere nedskæringer i pensionerne og sundhedsvæsenet – så premierminister Tsipras sagde, at dette ikke er acceptabelt. Dette kan ikke danne grundlag for en aftale, for vi har en rød linje, der går ud på, at vi har givet vores befolkning et løfte, som vi vandt valget på, om, at vi ikke vil betale gæld, som vi anser for at være illegitim.

Grækenland har indtil videre sagt, at de vil betale alle de penge, der forfalder i juni, og som alt i alt udgør 1,5 mia. euro, i slutningen af juni. Det kunne blive begyndelsen til enden, ikke blot for euroen, men for hele det transatlantiske finanssystem. For på denne græske gæld hænger der flere *billioner* i derivater, og jeg tror derfor helt sikkert, at Tsipras sidder inde med de bedste kort på hånden, for [finansminister] Varoufakis er økonom, han ved, hvad han gør, og de ved meget vel, at i det øjeblik, Eurozonen på en ukontrolleret måde sparker Grækenland ud, så vil hele det transatlantiske finanssystem fordufte. Det transatlantiske finanssystem, der i øjeblikket i alt har en udestående eksponering til derivatgæld på 2 milliarder dollar, og der er en swap-aftale mellem ECB og Federal Reserve, og derfor hænger de sammen.

Det er derfor, at man nu har en genkomst af den samme, geopolitiske impuls, hvor nogle af finansoligarkiet simpelt hen siger – ikke alle, for nogle af dem har forandret sig – nogle af dem siger: Hvis Asien er ved at vokse

Source: EIR.

Figur 2: Sydamerika: Foreslået transkontinentale jernbanenetværk.

frem, og den transatlantiske sektor er ved at kollapse, så er det bedre, at vi løber risikoen for en atomkrig, end at vi lade dem få gevinsten i dette spil.

BRIKS' Nye Paradigme

Derfor befinder vi os på randen af Tredje Verdenskrig. Men det er ikke længere så enkelt, for i mellemtiden er der sket en dramatisk, dramatisk ændring: Siden Xi Jinping annoncerede Kinas politik med den Nye Silkevej i september 2013 i Kasakhstan, og især siden BRICS-landene [Brailien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika] fandt endnu stærkere sammen i en alliance i juli 2014 ved topmødet i Fortaleza, Brasilien, har vi en fuldstændigt ny dynamik i verden. Det, der er vokset frem, og som er temmeligt ukendt af folk i Europa og USA, fordi massemedierne har bagtalt det eller fuldstændigt udeladt det, er et fuldstændigt parallelt økonomisk og finansielt system. Alene i det seneste år har der været en utrolig mængde af fællesprojekter inden for infrastruktur, videnskabeligt og teknologisk samarbejde, samarbejde om atomkraft og fælles rumprogrammer.

Infrastrukturprojekter inkluderer for eksempel bygningen af en sekundær Panamakanal i Nicaragua med Kinas hjælp. Premierminister Li Keqiang har netop besøgt Brasilien, Peru og Chile, hvilket resulterede i et forståelsesmemorandum mellem Kina, Brasilien og Peru om bygningen af en transkontinental jernbane, der for første gang i historien vil forbinde Stillehavet og Atlanterhavet via jernbane.

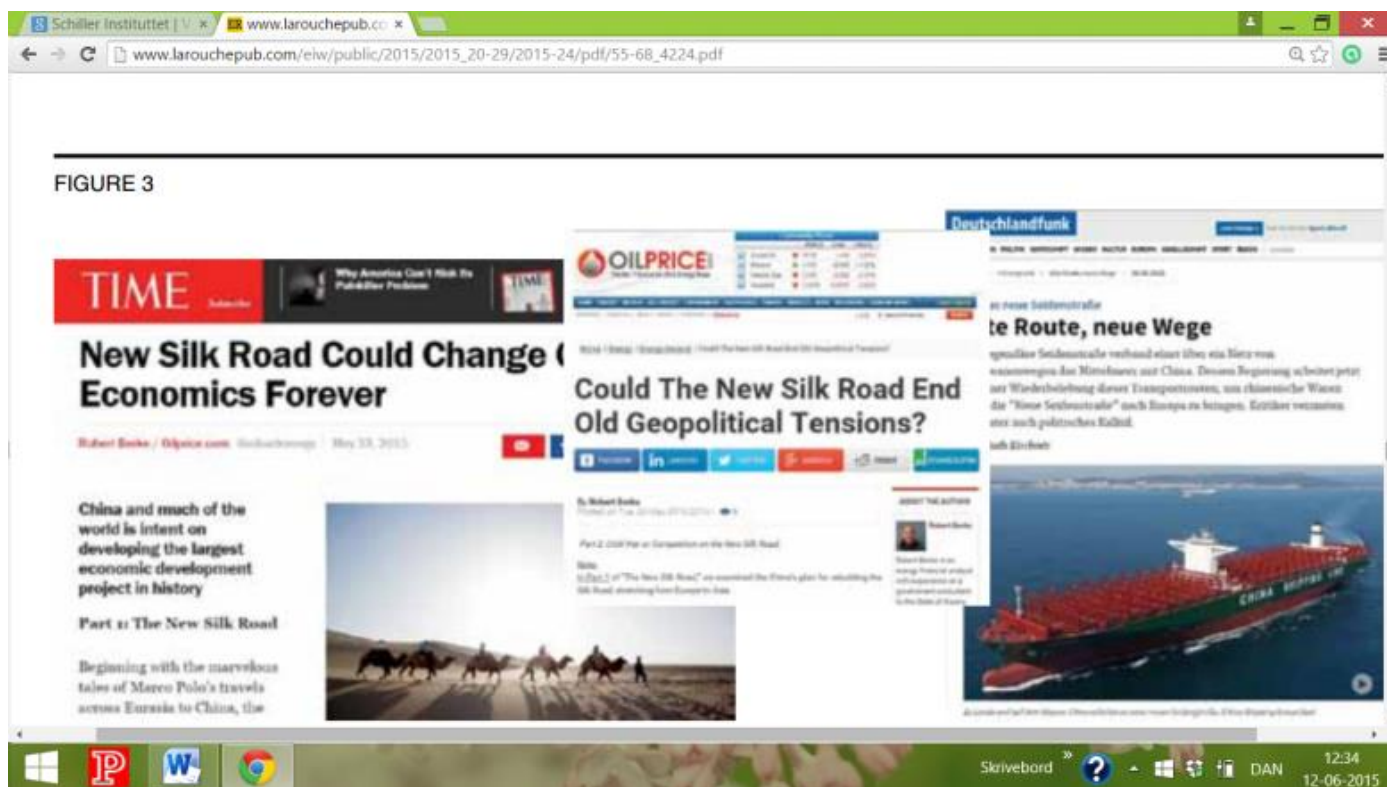
Det er historisk, for hvis man ser på kortet over Sydamerika (**Figur 2**), så har der hidtil ikke været noget infrastrukturprojekt, eller noget system, der dækkede hele kontinentet; der findes kun små stykker jernbane fra råmaterialerne til havnen, hvilket er et levn fra kolonitidens udnyttelse af Sydamerika. Men det er nu ved at ændre sig, for Li Keqiang rejste til Chile, og de indgik aftale om at bygge fire tunneller mellem Chile og Argentina, for også at forbinde handelen og få adgang til Atlanterhavet og Stillehavet.

Det er alt sammen baseret på Xi Jinpings udtalelse om at have en »win-win«-politik, at Kina naturligtvis har fordele, det har en udvidelse af sine eksportmarkeder; men det bringer presserende nødvendigt infrastruktur til disse lande.

De har ikke alene indgået aftale om alle disse infrastrukturprojekter, der er for talrige til, at jeg kan opremse dem nu, men de har også skabt et fuldstændigt nyt, parallelt finansielt system. USA forsøgte at forhindre, at der var nogen, der tilsluttede sig Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB; men så ville Storbritannien deltage, og så Tyskland, Frankrig, Italien, Skandinavien, Australien, Japan – nej, ikke Japan – Israel! Alt i alt ønskede 58 nationer at blive *grundlæggende* medlemsnationer af AIIB, og denne bank, lige som alle de andre banker, som jeg vil nævne om lidt, er ikke til spekulation: De eksisterer udelukkende kun for at udstede kredit til infrastruktur i realøkonomien.

BRIKS-landenes Nye Udviklingsbank vil træde i kraft her i juli måned omkring BRICS-topmødet i Ufa, Rusland. Shanghai Samarbejdsorganisationen, der også har sit topmøde på samme tid i Ufa, får sin egen udviklingsbank; SAARC-landene, dvs. den Sydasiatiske Sammenlutning for Regionalt Samarbejde, får deres egen udviklingsbank; Kina har yderligere skabt en Ny Silkevejs-Udviklingsfond, en Maritim Silkevejsfond, så dette er virkeligt i færd med at udvikle sig. Alle disse banker har en grundkapital på omkring \$100 mia. – de kan naturligvis låne mange flere penge ud end deres grundkapital lyder på. BRICS har desuden skabt en valutareservefond (Contingent Reserve Arrangement, CRA), som er en pulje til at forsvare alle deltagerlande imod spekulative angreb. De har lært lektien fra Asienkrisen [i 1997-98], hvor sådanne personer som George Soros anvendte kriminel spekulation imod de asiatiske landes valutaer, og i løbet af *en enkelt uge* spekulerede Asiens valutaer ned med 80 %, i 1997!

Det har især fundet sted i løbet af det seneste år. Der er et fuldstændigt nyt, økonomisk og finansielt system, der er i færd med at vokse frem, og som jeg sagde, så har medierne overhovedet ikke rapporteret om det. De har i stedet rapporteret bagvaskelse af Xi Jinping og af Putin, naturligvis, »dæmonen«; Xi Jinping, den nye »diktator« og Mao Zedong, og om »spændinger mellem Kina og Indien«. De rapporterer udelukkende kun om ting, der enten er direkte løgn, eller er negative billeder, så folk i Amerika eller Europa ikke ville få noget at vide om disse ting.

Figur 3

Et glimt af virkelighed vokser frem

Men dette er nu i færd med at ændre sig: I de seneste to til tre uger er dette nye systems succes ved at blive så overvældende, at de ikke kunne undgå at rapportere om det. Her er magasinet *Time* med overskriften, »Nye Silkevej kunne ændre global økonomi for altid« (Figur 3). Det er skrevet af Robert Berke og gennemgår alle disse projekter, og kommer ind på historien om den Gamle Silkevej, Marco Polo, men kommer især frem til den aktuelle situation. Men der er så stadig væk dette 'spin', ved at sige, »alt dette er i virkeligheden et skakspil om kontrollen over Eurasien. Dette vil føre til en ny Kold Krig, hvor udfaldet stadig er helt åbent«. Her er en anden tilsvarende artikel, »Kunne den Nye Silkevej afslutte geopolitiske spændinger?«

Der er også en lang reportage i den officielle, tyske radio, *Deutschlandrundfunk*, »Kinas Nye Silkevej: gammel rute, nye metoder«, der også kommer ind på den legendariske antikke Silkevej – meget detaljeret, faktisk ganske spændende rapporteret, at dette virkelig er ved at udvikle sig med *enorme* udviklingsprojekter. Men dernæst siger de så, ja, den kinesiske propaganda lyder, at dette er til gavn for hele menneskeheden, hvilket oprører dem meget, og de vil ikke tro på det. De siger så, »Ja, der er en rute, der løber fra den gamle kejserby Xi'an, gennem Centralasien til Rusland og Polen og ender i byen Duisburg – Duisburg er den største indlandshavn [ved Rhinen] i Europa, som Xi Jinping besøgte, da han for nylig rejste til Tyskland, og de modtog ham med et stort banner, »Silkevejen er kommet til Tyskland«. De siger dernæst, at der også er en sekundær rute, der løber fra den gamle by Kashgar, der ligger i det vestlige Kina [Xinjiang], og hele vejen til Kirgisistan, Usbekistan, Iran, Tyrkiet og som også slutter i Europa. Den omfatter den

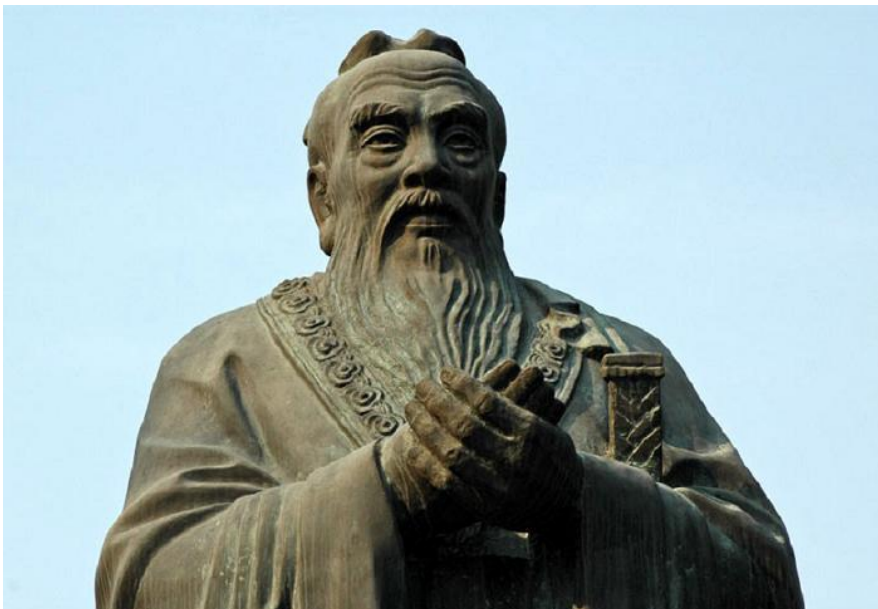
berømte hovedvej ved Karakorum [Mongoliet], der løb fra Kashgar til Pakistan, osv., osv.

For et par måneder siden krævede jeg, på en lignende konference som denne, at vi absolut måtte have en offentlig debat i Europa og USA om, at der findes et alternativ til et kollapsende transatlantisk system, og at Kina og BRICS-landene har tilbudt Vesten at samarbejde og blive en del af det. Jeg vil sige, at det er en sikker succes for vores arbejde, at der nu er flere betydningsfulde artikler, der rapporterer om det. Jeg udvælger blot et par stykker. Direktøren for internationale sikkerhedsstudier ved British Royal United Services Institute [RUSI], som er Storbritanniens førende, militære tænketank, Raffaello Pantucci, siger, at denne dynamik ikke kan standses, den vil under alle omstændigheder finde sted. Den kinesiske Silkevej er løsningen på den europæiske krise; hvorfor ikke simpelt hen samarbejde?

Carnegie Tsinghua-centret for Global Politik har også sagt, at dette er Grækenlands chance for at genvinde de sidste tyve års tabte, økonomiske rum og blive et fremskredent land, med samarbejde med BRICS og Silkevejen. Det er rent faktisk standpunktet i den græske regering, der længe har sagt, at Grækenland, der har en lang, historisk tradition med Kina – Jeg mener, de er stolte af, at da Kina havde Silkevejen, og selv før det, en gammel civilisation, da var Grækenland en af vuggerne, eller *vuggen* for den europæiske civilisation, og de havde allerede, gennem den gamle Silkevej, dybe kulturelle og økonomiske bånd; derfor burde Grækenland netop nu genoplive broen mellem Europa og Kina. Grækenland har ligeledes, pga. den ortodokse kirke og andre historiske bånd, ekstremt gode relationer med Rusland.

En økonom fra Ecuador, Pedro Páez, har ligeledes sagt, hvorfor samarbejder Europa simpelt hen ikke med Silkevejen? Nedsæringspolitikken har ingen fremtid;

En statue af Konfucius i Beijing, detalje.

den er tidligere slået fejl i Latinamerika, og den vil også slå fejl i Europa. Alt imens Silkevejen derimod repræsenterer håb for Europa om at genoplive sin økonomi.

Konfucius og »Himlens Mandat«

Hvordan skal vi anskue dette? Kina er i færd med at forberede en fuldstændigt anden model for regering og for relationer mellem stater. Jeg kan blot opmuntre jer til at læse en bog, der indeholder 70 af Xi Jinpings seneste taler fra 2013-14, med titlen 'The Governance of China', for hvis man læser disse 70 taler, så får man en fornemmelse af, at, her har man en leder for sig, der er helt anderledes sammenlignet med, hvad vi i Vesten har været vant til, siden mordet på John F. Kennedy, eller fjernelser af Adenauer og de Gaulle. For, vi har politiske ledere, der er mere eller mindre dværge, som er involveret i skandaler, som er involveret i alt muligt, men som ikke har fremlagt en vision. Jeg kan faktisk fortælle jer, at vi i Europa netop nu har en masse mennesker, der siger: det eneste, vores regeringer foretager sig, er krisestyring; de løb og halsede efter vejret efter den ene krise efter den anden, som en hund, der var udmattet af at løbe i lang tid, men de har ingen vision, de har ingen løsninger, og det er grunden til, at det, vi her tilbydes, er så attraktivt.

Et citat fra Xi Jinping lyder som følger: »Vi havde en forpligtelse til at opfylde en drøm for menneskeheden. I stedet for at modarbejde hinanden, må vi samarbejde som stater. Hertil behøver vi tillid og forening. Vi må betegne de gamle måder som værende upassende for det 21. århundrede. Hvert land er som et lille lys, men hvis vi bringer dem sammen, kan vi oplyse nattehimmelen.« En nøgle til at forstå Kina er Konfucius (Konfutse), for konfucianisme har været Kinas officielle statsfilosofi i omkring 2.500 år, kun afbrudt af den korte periode med Kulturrevolutionen; men det ligger praktisk taget i alle kineseres gener.

Xi Jinping taler om den »kinesiske drøm« og »drømmen for menneskeheden«. Det stammer faktisk fra dette konfucianske begreb om, hvordan et samfund bør organiseres. I centrum for denne filosofi står idéen og menne-

skets potentielle fuldkommengørelse; at man ikke kan regere et land udelukkende ved hjælp af lovgivning eller dekret, eller straf. Han siger, at hvis et folk reguleres udelukkende gennem trussel om straf og dekret, kan man muligvis få dem til ikke at gøre det forbudte, men de vil ikke udvikle en følelse af skamfuldhed. (Det lyder på en måde bekendt, hvis man ser på nutiden). Men, siger han, hvis folk ledes af moralitet og etiske sæder, vil de ikke alene udvikle skamfuldhed, men de vil også tilstræbe fuldkommengørelse.

Konfucius udviklede denne filosofi imod en lang periode af krig og kaos i Kina, og han gik frem fra den idé, at der er en højere lovmæssighed i universet end det, der styrer dagens politiske aktiviteter. Dette kaldte han, som andre filosoffer før ham, »Himlens mandat«. Dette er en idé, der i europæisk filosofi kom frem som begrebet om »naturlig lov«; at der er en indbygget, højere lovmæssighed, som mennesket kan krænke en kort tid, men før eller senere vil disse højere love straffe krænkerne. På samme måde, siger Konfucius, er det med Himlens mandat, hvilket betyder forpligtelsen til at skabe en harmonisk udvikling af samfundet, og harmoni vil ikke blot sige fred eller bare ro, men det betyder de regeredes samtykke og forening, og at alt dette rettes imod fælles fremskridt i samfundet.

Den tænkning inden for europæisk filosofi, som jeg har fundet kommer tættest på Konfucius' idéer, er den berømte videnskabsmand Nikolaus af Cusa (Nicolaus Cusanus) i det 15. århundrede, der ikke alene var faderen til moderne videnskab i Europa, og derfor også Amerika, men også var skaber af den suveræne republik, idéen om den moderne nationalstat. Han udviklede for første gang idéen om, at regering må baseres på samtykke (konsensus) fra de regerede, og det er præcist Konfucius' idé, der siger, at regeringen må handle på Himlens mandat, og hvis regeringen er dårlig og mister dette mandat, så er det de »ædle vises«, *Chun-Tzu's*, pligt at erstatte denne regering og bringe orden i staten igen.

Nikolaus af Cusa havde den idé, at det ikke alene er de mest vise, der skal udgøre regeringen, men at det bør være dem blandt de mest vise, der har den stærkeste fornemmelse for lovmæssighed, for statens legalitet. Det, som er mandatet, er en objektiv ting: Det er naturlig lov, det er en høj orden inden for skabelsen. Men at erkende dette og at handle på det kræver, at menneskeheden udvikles, og derfor lagde Konfucius så meget vægt på uddannelse (opdragelse), især for at udvikle dyd.

Æstetik ifølge Konfucius

Den uddannelses-/opdragelsesmetode, som Konfucius udviklede, er ikke baseret på at undervise i fakta eller give information, men på at inspirere, ved at være en rollemodel, og målet er søgen efter sandhed. Konfucius havde endda den idé, periodisk at kaste sine elever ud i en krise, så de ville finde en dybere og bedre sandhed og

Dette billede af kardinal Nikolaus fra Kues (i den røde dragt) er en detalje fra altertavlen i hans private kapel i Bernkastel Kues. Maleren var Matthias Grünewald (1470-1528).

være villige til at aflægge deres tidligere antagelser. I denne forstand er Konfucius' idéer også meget lig Friedrich Schillers idé om »æstetisk opdragelse«, der, efter min mening, stadig er den mest ædle idé, nemlig, at man kan opdrage ethvert menneske til at blive en skøn sjæl og et geni.

Nikolaus fra Kues udviklede en tænkemetode i *De Docta Ignorantia* – dette er faktisk et dejligt billede (Figur 4). Når I næste gang besøger Bernkastel-Kues (og det bør I gøre meget snart), for det er Nikolaus fra Kues' fødested, og dette er et maleri i det lille kapel i det hospital, som han donerede for 500 år siden, og som stadig er i funktion for omkring 35 mennesker som et ældreplejehjem; der er et lille kapel, og dette er en detalje fra et større maleri, og det interessante er, at man kan se, at det dårlige præsteskab vil komme i Helvede.

Da han var en hovedreformer af Kirken og ville have gjort Luther fuldstændigt overflødig, finder jeg det ret interessant, at han havde en sådan idé.

I et af hans hovedskrifter, *De Docta Ignorantia*, eller *Lærd Uvidenhed*, har han den idé, at mennesket aldrig kan kende sandheden, men befinder sig i en perfekt proces af fuldkommengørelse og selv-fuldkommengørelse. Konfucius siger mere eller mindre det samme. Han siger: En god mand følger ikke slavisk i andres fodspor. Han følger ikke engang slavisk i sine egne fodspor, for erfa-

ring har lært ham, at hver situation er forskellig, og man må til stadighed vurdere hver situation forfra og dernæst vælge, hvad det næste skridt skal være.

Konfucius var også af den meget stærke overbevisning, at klassisk musik højner mennesket, alt imens destruktiv musik ødelægger samfundet. Hvis man ser på det atlantiske områdes musik i dag, tror jeg, vi bør være alvorligt bekymrede. Han siger, at virkningen af dårlig musik har den samme negative virkning som populistiske talere; disse folk er meget dygtige talere, men kun for at opnå en pludselig virkning for at behage en sanselig oplevelse hos tilhørerne, men vogt jer; disse folk følger altid udelukkende kun deres egne interesser og er derfor meget farlige.

Nikolaus fra Kues har den samme polemik imod den retoriske skole, der på hans tid var meget populær blandt skolastikerne, og de byggede grundlæggende set på retorik-skolen i

tradition efter Aristoteles, hvor man blot skal lære at tale sin sag godt, og så har man succes. Jeg ville sige, at næsten alle politikere i USA og Europa netop nu i heldigste fald er veltrænede retoriske talere, og derfor er de meget farlige.

Jeg mener, at hvis man ser på alt dette, så er der i mit sind – og jeg håber på i det mindste at gøre jer så nysgerrige, at I selv undersøger det – ingen tvivl om, at Xi Jinping er et fuldstændigt konfuciansk menneske. I *The Governance of China* sagde han også: »Folk skaber historie, og arbejde skaber fremtiden. Arbejde er den fundamentale kraft, der driver fremskridtet i samfundet. Lykke falder ikke ned fra himlen, ej heller går drømme automatisk i opfyldelse, men gennem arbejde. Arbejde er flittigt, ærligt og skabende. Arbejde er det mest ærlige, sublime, storslåede og skønne. Det frigør det skabende potentiale, og det skaber en bedre fremtid for alle. Innovation er sjælen i en nations fremskridt. Videnskab og teknologi er den primære, produktive kraft. Det er grunden til, at Kina er i færd med at uddanne et så stort antal skabende videnskabsfolk og ingeniører på så højt et niveau. Vi er stolte af at have de fleste videnskabsfolk og ingeniører i hele verden.«

Han sagde også, at de ønsker så snart som muligt at udskifte mærket »Fremstillet i Kina« med »Skabt, opfundet i Kina«. Den kinesiske drøm er at skabe en bedre fremtid for hele samfundet, baseret på den mest komplette udvikling af det skabende potentiale hos hvert af samfundets individer. Politikken med den Nye Silkevej tilbyder del-

tagelse i dette i en »win-win«-politik: Enhver kan

Kinas præsident Xi Jinping taler på et internationalt seminar, september 2014, for at markere 2.565-året for Confucius' fødsel.

deltage i og kopiere den kinesiske drøm, der har ført til det forbløffende kinesiske mirakel i løbet af de seneste 30 år, hvor Kina på 30 år opnåede, hvad det havde taget Europa og USA næsten 200 år at opnå.

På APEC-konferencen sidste oktober i Beijing tilbød præsident Xi Jinping præsident Obama en ny model for relationer mellem store lande, der er baseret på gensidig respekt for hinandens suverænitæt, ikke-indblanding i de interne anliggender; respekt for forskellige samfundssystemer; og var baseret på et »win-win«-samarbejde, der tilfældigvis er det samme princip som den Westfalske Fred, der afsluttede Trediveårskrigen i Europa, og som fastlagde, at udenrigspolitik må baseres på den andens interesse. Det er tilfældigvis også grundlaget for international lov, samt FN-charteret (FN's Frihedsbrev).

Genopliv Den amerikanske Drøm

Hvordan bør vi, og hvordan kan vi således overvinde den umiddelbare fare for atomkrig, og den umiddelbare fare for, at denne skønne menneskehed forsvinder i udslættelse! Jeg mener, at det er meget enkelt: Det, vi må gøre, især det, I må gøre, er at genoplive den amerikanske drøm. Husker I, at noget sådant engang eksisterede? De grundlæggende fædres drøm var at skabe en republik, at gøre dette land til »et håbets fyrtårn og et frihedens tempel«, hvor ethvert menneske fra hele verden ville

være lykkeligt for at komme og blive amerikaner. Idéen om en republik, om en Forfatning, der var baseret på principperne om det almene vel og suverænitæts ukrænkelighed, ikke alene for den nulevende, men også for de fremtidige generationer.

Hvordan kan vi overvinde faren for en finansiel nedsmeltning? Det er meget simpelt: Vi må gøre en ende på kasinoøkonomien, der er drivkraften bag krigen. Hvordan gør vi det? Ved at gennemføre Glass/Steagall. Lykkeligtvis tager Martin O'Malleys præsidentielle kampagne mere og mere føringen for hver dag, og han har sagt, at hans første handling, når han er kommet ind i Det Hvide Hus, bliver at gennemføre Glass/Steagall: Det ville betyde at gøre en ende på denne højprofit, denne totale maksimering af profitten for de få, og at vende tilbage til det Amerikanske Økonomiske System. Det er derfor ikke overraskende, at *Wall Street Journal* har erklæret Martin O'Malley for »fjende nr. ét« i en artikel i går, og han sagde, at, det var han stolt af!

Derfor er det alle patriotiske amerikaneres opgave at hjælpe Lyndon LaRouche, at hjælpe os, og at hjælpe generelt med at skabe et team omkring Martin O'Malley, der kan genoplive alle aspekterne af Amerikas republikanske tradition, og især en politik i traditionen efter Alexander Hamilton, der, trods alt, var den, der skabte en Nationalbank, og den, der forenede landet ved at overtage de forskellige delstaters gæld [efter Frihedskrigen], som på daværende tidspunkt lød på \$70 mio., et astronomisk beløb, og han skabte dernæst et kreditsystem, baseret på sine fire rapporter til Kongressen. Og alt dette havde den samme idé, nemlig, at den eneste kilde til rigdom er befolkningens skabende evne.

Så det eneste, USA behøver at gøre for at samarbejde med Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den Nye Udviklingsbank ('BRIKS-banken'), BRIKS, den Nye Silkevej, er at gå tilbage til sine egne traditioner, gå tilbage til Den amerikanske Revolutions principper. USA må bevæges til at tage imod Xi Jinpings tilbud og til at samarbejde i de store projekter! Det betyder ikke alene at skabe projekter i Asien, Latinamerika og Afrika: Genopbyg USA! Jeg tror, at hvis I har rejst på nogle af vejene mellem Washington og New York på det seneste, tror jeg, at I er overbeviste om, at I har behov for infrastruktur! Har I rejst med Amtrak? I har brug for et system med højhastighedstog!

At genoplive den amerikanske drøm ville derfor betyde at bygge et system med højhastighedstog, helst et system med maglev (magnetisk levitation) eller en anden teknologi, fra nord til syd, fra øst til vest; ikke have et Amtrak-system, hvor folk dør pga. manglende sikkerhed og Cass Sunsteins politik for et par år siden; men i stedet have den idé, at vi i USA kunne bygge 30, 40, 50.000 km højhastighedstog! I ville ikke længere have disse gamle og ikke særligt sikre fly til at rejse langs østkysten. I ville få et højhastighedstog, et maglev-system, hvor rejsetiden ville være en fjerdedel af det, den nu er med fly, for man ville blot stige på ved en station, rejse en time og så er man allerede i Chicago eller et andet sted.

Og det er blot begyndelsen af de teknologier, som netop nu udvikles yderligere af kineserne for at kunne

rejse med en hastighed på tusind mil [i timen] i den nære fremtid.

Hvorfor ikke genopbygge Amerika? Amerika har behov for nye byer! Indien bygger i øjeblikket *et hundrede nye byer*, såkaldte »smartbyer«. Det er byer, der ikke har de typiske, vidtstrakte forstæder og så nogle indkøbscentre med Dunkin Donuts, og så McDonalds, og så ... og det er lige meget, hvor man tager hen, det er det samme i alle byer. Hvis man bliver kastet ned fra en helikopter i et af disse indkøbscentre, ved man ikke, hvor man er, for de er nøjagtigt ens overalt i USA!

Lad os bygge *smukke* byer! Lad os bygge smartbyer, hvor hele infrastrukturen lægges i undergrunden, som i et modulsystem, kloakeringen, vandet, elektriciteten, transporten; og dernæst have kernen i byen, nye universiteter, biblioteker, teatre, operaer, forskningsfaciliteter; og dernæst bygge beboelse rundt om det; lad befolkningen deltage i bykulturen, hvilket mangler.

New York er sandsynligvis den eneste by – måske Chicago og måske Boston, en lille smule – men I har behov for bykultur! Hvordan kan det være, at Kina har flest klassiske musikere i verden, både sangere og instrumentalister? Fordi de ved, at klassisk musik er det, der gør kreativitet let.

Lad os erklære tørken krig! Netop nu er store områder af Amerika, Californien, Texas og andre stater vest for Mississippi ved at gå tabt! Og fordi I har 'grønne' politikere, der siger, at der må være »vand-bevarelse«, I ved, så bliver forbruget af vand reduceret af [guvernør Jerry] Brown i Californien med 25 eller endda 36 %, og det ødelægger landbruget, det ødelægger byer, det ødelægger menneskelige livsbetingelser for folk.

Lad os erklære tørken krig: Californien ligger ved havet, så der er vand nok. Lad os bygge et par små atomkraftværker til afsaltning af store mængder havvand. Lad os genoplive NAWAPA [Det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde] og bringe det vand, der nu flyder

ud i det Arktiske Hav [Ishavet] i Canada og Alaska, ned langs Rocky Mountains gennem et system af kanaler og hele vejen til Mexico: Dette var allerede vedtaget af Kongressen i John F. Kennedys tid. Lad os anvende vores kundskab om kosmisk stråling og processerne i galaksen og skabe ionisering af væden over oceanerne, lad os skabe skydannelse, ændre nedbørsmønstret, vinde ørkenerne tilbage i det sydvestlige USA.

Lad os skabe en genoplivelse af den amerikanske drøm. Det er meningsløst, at folk skulle glemme, hvad det var. Lad os skabe en massebevægelse for udvikling. Lad os vende tilbage til John Quincy Adams' udenrigspolitik. Lad os skabe en alliance af suveræne nationalstater, der arbejder sammen for menneskeheden's fælles interesser, og virkeliggøre drømmen for hele menneskeheden.

Det er så tydeligt, at hvis vi ikke sadler om nu, hvis vi ikke går over til et fuldstændigt nyt paradigme, så vil vi muligvis ikke eksistere ved dette års slutning. Men et nyt paradigme, en ny epoke for menneskelig civilisation, der ville virkeliggøre den idé, at den menneskelige art er den eneste, hidtil kendte, skabende art i universet, betyder også, at denne menneskehed er for dyrebar, for skøn, for elskelig til at blive sat på spil i en atomkrig.

Lad os vende USA omkring og acceptere »win-win«-perspektivet. Og lad mig indgive jer en tanke, som I kan fundere over: Kan I forestille jer den glæde i hele verden, der i øjeblikket ikke er så glad for USA, takket være to Bush'er og Obama, og USA's image er blevet det dårligste i hele verden. Hvis USA nu ville vende omkring og sige, »vi deltager i dette nye paradigme«, så ville hele verden blive så glad, og det er *absolut muligt*.

Så jeg beder jer indtrængende om at arbejde sammen med os for at gennemføre dette. [klapsalver]

Denne artikel bragtes første gang i Executive Intelligence Review (EIR), den 12. juni 2015. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk.

